

er bij gebleken fouten wordt gezocht naar een oplossing waarin de belastingbetaler zijn eigen gevoel voor hetgeen rechtvaardig is herkent. Veel fiscale conflicten worden opgelost via een compromis. Ook in de inhoud van dit compromis zal de belastingbetaler zijn eigen rechtsgevoel willen herkennen.^{249 250 251} Hij zal daaruit afleiden of en in hoeverre de belastingdienst echt begrip heeft voor zijn onvermogen om aan alle verwachtingen van de wetgever te voldoen.

Soms is zelfs een zekere hulp aan belastingbetalers nodig. Door het verstrekken van informatie, zoals over de juiste wetsinterpretatie en -toepassing, kan die hulp worden verleend.²⁵² De belastingbetaler heeft ook, gelet op artikel 2, lid 3 van het Belastingstatuut, het recht om informatie te vragen. Het betreft hier evenwel slechts een aanbeveling voor de houding van de belastingdienst ten opzichte van belastingbetalers.²⁵³ Alleen via een beroep op de algemene beginselen van behoorlijk bestuur kan een belastingbetaler daadwerkelijk zijn recht op informatie doen gelden. Voor de belastingbetaler is het echter belangrijk dat hij zich ook zonder een beroep op deze beginselen tot de belasting kan wenden voor hulp.²⁵⁴ Vervolgens is van belang dat hij zekerheid kan ontleen aan de ontvangen informatie.²⁵⁵ Dit geldt zowel voor inlichtingen over de toepasselijke, fiscale rechtsnormen als over andere door de fiscus in acht te nemen regels. Indien deze informatie achteraf niet juist blijkt te zijn, dan wordt dat namelijk in de regel de belastingbetaler aangerekend.²⁵⁶ Uit het jaarverslag van de Belastingdienst over 1993 blijkt dat de belastingdienst het belang van informatie-verstrekking onderstreept.^{257 258}

Spanningen tussen de belastingdienst en de belastingbetaler worden ook veroorzaakt, doordat er van de belastingdienst wordt verwacht dat hij controleert of belastingbetalers "culpoos" (frauduleus) gedrag vertonen. Dat geldt ook als het om fouten gaat die de wetsinterpretatie betreffen.²⁵⁹ De fraudebestrijding heeft alle aandacht van de wetgever, maar evenzeer van de belastingdienst, zoals blijkt uit het jaarverslag 1993 van de belastingdienst.²⁶⁰

²⁴⁹ Ch. Caanen, P.H.J./Essers[34, blz. 77].

²⁵⁰ H.C.F. Schoordijk[35, blz. 1219].

²⁵¹ Zie hoofdstuk 3.2.4.

²⁵² Zie hoofdstuk 4.

²⁵³ J.B.H. Röben[32, blz. 163].

²⁵⁴ R.H. Happe[17]: "De overheid heeft zowel in haar wetgevende als in haar uitvoerende functie het gelijkheidsbeginsel in een meer strikte zin in acht te nemen." (blz. 10) Zie hoofdstuk 4.1.

²⁵⁵ Zie hoofdstuk 4.

²⁵⁶ G.J. van Leyenhorst[33, blz. 775, 776, 777].

²⁵⁷ Jaarverslag van de Belastingdienst 1993[8, blz. 33].

²⁵⁸ Beleidsplan Communicatie en Dienstverlening[34, blz. 6, 10, 12].

²⁵⁹ W.J. van Bijsterveld[29]: "Van de toegewezen bezwaar/beroepschriften brachten er 1.682 (is 59%) wijziging in het fraudebedrag. Ook in deze laatste gevallen werd onderzocht of de wijziging van de aanvankelijke fraudecorrectie haar oorzaak vond in overwegingen van fiscaal-technische aard; -onjuiste wettoepassing: 19.076 (d.i. 44,0% van het totaal aantal correcties)." (blz. 113, 255 en 256)

²⁶⁰ Jaarverslag van de Belastingdienst[8, blz. 3].